

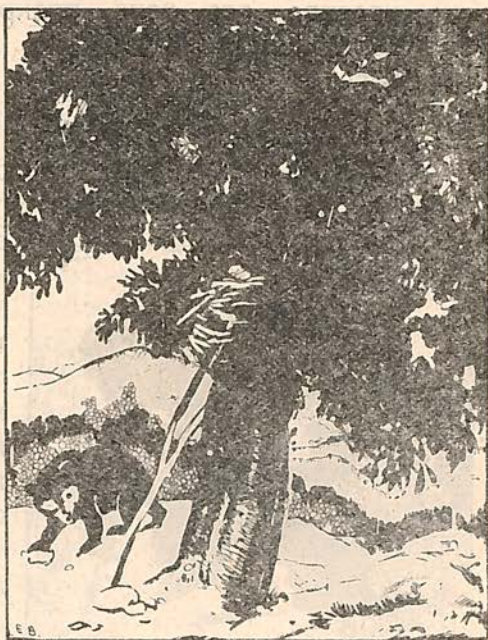
СВЪТУЛКА

ката имъ. Нѣколко нощи обикаляхъ край соватитѣ и една сутринь ми се стори, че на тукъ се скри нѣкакъвъ едъръ звѣръ. Проследихъ дирята и наистина бѣше минала мечката.

— Чакай, — рекохъ си, — ще се срещнемъ.

Разбрахъ, че се крие изъ тия гори. Направихъ презъ деня този кошъ въ бука. Качихъ се въ него. Престояхъ една нощъ — нищо нѣма. Престояхъ втора нощъ и преди зори, тъкмо съмъ задрѣмалъ, дочухъ шумъ. Сепнахъ се и ясно дочухъ въ утринната тишина прѣщятъ сѣчки: идваше нѣкой. И не се излъгахъ. Приготвихъ тихичко пушката и чакахъ да наближи.

Мечката бавно-бавно пристѣпяше, озѣрташе се наоколо и душеше. Отдѣли се отъ гората и се заозѣрта неспокойно. Види се, бѣше ме подушила, а не ме виждаше. Азъ бѣхъ въ дървото, а тя ме търсѣше по земята. Като приближи още малко, грѣмнахъ. Тя ревна, а следъ туй съ нѣколко скока се намѣри до дървото, обиколи го, изрева още по-силно и се изстѣпи надъ него. Че като замѣри съ ония ми ти камѣни право

въ коша! Но азъ бѣхъ предвидилъ това и затуй кошътъ, както виждате, отъ горната страна е заграденъ съ подебели прѣти... Камъкъ следъ камъкъ хвърчаха!... Азъ напълнихъ отново пушката, замѣрихъ и грѣмнахъ... Мечката подскочи, ревна и се преметна. Почакахъ — тя не мърда. Слънцето огрѣ. Слѣзохъ предпазливо отъ дървото, пообиколихъ я — не мърда. Приближихъ я, бѣше мъртва. Олучилъ я бѣхъ въ главата. Съобщихъ на говедаритѣ. Зарадваха се тѣ много. Дойдоха, сковахме дървета, качихме мечката, запрегнахме два вола и я закарахме въ града. Голѣмъ звѣръ бѣше!